

KASSANDRA

MONTAG

NA

DE

VLOED

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Kassandra Montag

Oorspronkelijke titel: *After the Flood*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland

Vertaling: Mieke Trouw

Omslagontwerp: Mumtaz Mustafa

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Matt Anderson/Getty Images (ocean); © Yevhenii Borshosh/Shutterstock (lijnpatroon)

Foto auteur: © Nancy Kohler

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0412 9

ISBN 978 94 027 5877 1 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Kinderen denken dat ze door ons worden gemaakt, maar dat is niet zo. Voordat wij er waren, voordat er tijd bestond, bevonden ze zich al ergens anders. Ze komen op de wereld en maken ons. Ze maken ons door ons eerst te breken.

Dat ontdekte ik op de dag dat alles veranderde. Ik was boven wasgoed aan het opvouwen en had rugpijn door het gewicht van Pearl, die in mijn lichaam huisde. Ik leek wel een walvis die een mens had ingeslikt en hem met haar ronde buik beschermd tot hij kon worden uitgespuugd. Een vis zou nooit zo door het water golven als Pearl; ze ademde door mijn bloed, beschut door bot.

Sinds de overstroming stond het water rond ons huis anderhalve meter hoog en waren straten, grasvelden, hekken en brievenbussen onzichtbaar geworden. Een paar dagen eerder was Nebraska ondergelopen. Het water was in een grote golf over de prairie komen aanrollen en had de staat weer veranderd in de binnenzee die hij ooit was geweest. De wereld was een archipel van bergen en grote watervlaktes geworden. Een paar minuten eerder had ik uit het raam geleund en had ik in het water een troebel en vervormd spiegelbeeld van mezelf gezien, alsof ik was uitgerekt en daarna lukraak in stukjes was gescheurd.

Tijdens het opvouwen van een shirt schrok ik op van luid gegil. De stem was een vlijmscherp mes dat tussen mijn gewrichten gleed. Row, mijn vijfjarige dochter, moest hebben begrepen wat er ging gebeuren, want ze schreeuwde: 'Ik wil niet, ik wil niet! Mama moet mee!'

Ik liet het wasgoed vallen en rende naar het raam. In het water bij ons huis lag een bootje waarvan de motor stationair draaide.

Jacob, mijn man, zwom met een hevig tegenstribbelende Row onder zijn arm naar het bootje toe. Hij probeerde haar aan boord te zetten, maar ze gaf hem een elleboogstoot in zijn gezicht. Een man in de boot leunde over het dolboord heen om haar op te tillen. Row droeg een spijkerbroek en een geruit jasje dat haar te klein was geworden. Bij haar worsteling met Jacob zwaaide het hangertje om haar hals als een pendel heen en weer. Ze spartelde als een vis aan een hengel en spetterde water in zijn gezicht.

Ik deed het raam open en schreeuwde: ‘Jacob, wat dóé je?’

Hij gaf geen antwoord en draaide zijn hoofd niet eens in mijn richting. Row zag me bij het raam staan en krijste dat ze naar me toe wilde. Ze trapte naar de man die haar onder haar oksels vastpakte en haar in de boot tilde.

Ik sloeg met mijn vuist op de muur naast het raam en schreeuwde weer naar de mannen. Terwijl de man Row vasthield, hees Jacob zich in de boot. De paniek in mijn vingertoppen zwol aan tot een gonzend vuur. Met de nodige moeite klom ik bevend uit het raam, en ik sprong in het water onder me.

Mijn voeten raakten de grond en ik liet me opzijrollen om de klap te verzachten. Toen ik boven water kwam, zag ik dat Jacob was geschrokken van mijn sprong. De verstrakte, gekwelde uitdrukking stond nog op zijn gezicht. Inmiddels hield hij Row vast, die vocht om los te komen en om mij schreeuwde.

Ik zwom in de richting van de boot en duwde de rotzooi weg die op het water dreef. Een blikje, een oude krant, een dode kat. De benzinehendel werd opengedraaid en de boot maakte een bocht, waardoor ik een golf water in mijn gezicht kreeg. Jacob hield Row vast, die haar armpje naar me bleef uitstrekken. Haar spieren stonden strak en haar vingers graaiden in de lucht.

Ik bleef in de richting van mijn steeds kleiner wordende dochter zwemmen. Ik hoorde haar gegil, zelfs toen ik al geen zicht meer

had op haar snoetje, de donkere o van haar mond en haar piekende lokken, wapperend in de wind die van het water opsteeg.

HOOFDSTUK 1

Zeven jaar later

Er cirkelden meeuwen boven onze boot, waardoor ik aan Row moest denken. Ik dacht aan haar angstige kreetjes en maaiende armen toen ze voor het eerst probeerde te lopen, en aan de manier waarop ze bijna een uur lang roerloos naar de prairiekraanvogels had gestaard toen we bij de rivier de Platte naar de vogeltrek gingen kijken. Zelf had ze ook altijd iets vogelachtigs gehad, met haar dunne botjes en haar nerveuze, allesziende ogen die altijd de horizon afspeurden, klaar om op de vlucht te slaan.

We lagen voor anker bij de rotsachtige kust van wat vroeger British Columbia heette, vlak bij een inham die vroeger een klein bassin tussen twee bergtoppen was geweest. We gebruikten nog steeds de oude namen van de oceanen, maar in werkelijkheid was het één grote oceaan geworden, bezaaid met stukjes land als kruimels die uit de hemel waren gevallen.

Aan de horizon gloorde de nieuwe dag, en Pearl vouwde het beddengoed onder het dekzeil. Daar was ze zeven jaar eerder geboren, tijdens een storm met witte bliksemschichten die even fel waren geweest als pijn.

Ik deed aas in de krabbenfuiken, en Pearl kwam onder het dekzeil vandaan. In haar ene hand hield ze haar mes, in de andere een slang zonder kop. Een paar andere slangen waren als armbanden om haar polsen gewikkeld.

‘Die zullen we vanavond moeten eten,’ zei ik.

Ze keek me stuurs aan. Pearl had geen donker haar of dunne botjes en was een compleet ander kind dan haar zus. Mijn oudste

dochter leek met haar donkere haar en haar grijze ogen op mij, maar Pearl had roodbruine krullen en sproeten op haar neus. Ze leek op haar vader, en soms vond ik dat ze zelfs net zo stevig en onverzettelijk stond als hij: beide voeten ferm op de grond, kin een stukje omhoog, altijd slordige krullen, haar armen een stukje naar achteren, haar borst recht naar voren alsof ze zich zonder angst of bezorgdheid aan de wereld presenteerde.

Ik had zes jaar lang naar Row en Jacob gezocht. Na hun vertrek gingen grootvader en ik het water op met de Bird, de boot die hij had gebouwd, en kort daarna was Pearl geboren. Als grootvader die eerste tijd niet bij me was geweest, hadden Pearl en ik het nooit overleefd. Hij viste als ik Pearl voedde, won inlichtingen in bij iedereen die we tegenkwamen en leerde me zeilen.

Zijn moeder had kajakken gebouwd, net als haar voorouders. Grootvader had haar ribbenkasten van hout zien creëren, die mensen veilig terug naar de kust brachten en hen omsloten zoals een moeder een kind in haar buik omsluit. Zijn vader was visser geweest, dus grootvader had zijn jeugd op de kustwateren van Alaska doorgebracht. Tijdens de Honderdjarige Overstroming was hij met duizenden anderen landinwaarts getrokken, tot hij zich uiteindelijk had gesetteld in Nebraska. Daar had hij jarenlang als timmerman gewerkt, maar hij bleef de zee missen.

Grootvader zocht naar Jacob en Row wanneer ik er de moed niet voor had. Op die dagen liep ik lusteloos met Pearl op mijn arm achter hem aan. Bij elk dorp zocht hij tussen de boten in de haven naar een teken van mijn man en mijn dochter. In elke kroeg en bij elke handelspost liet hij foto's van hen zien. Op open water vroeg hij aan alle vissers die we passeerden of ze Row en Jacob waren tegengekomen.

Maar grootvader was gestorven toen Pearl nog klein was, waardoor de zware taak opeens een drukkend gewicht op mijn schou-

ders was geworden. De wanhoop kleefde als een tweede huid aan me. In het begin droeg ik Pearl in een oude sjaal tegen mijn borst, lekker dicht tegen me aan, en volgde ik zijn voorbeeld: ik zocht in havens, stelde vragen aan de bevolking en liet mensen foto's zien. Ik kreeg er een poosje energie van, omdat het me een andere focus gaf dan alleen maar overleven. Voor mij betekende het méér dan het zoveelste visje vangen; het was iets wat me hoop gaf en een belofte van compleetheid inhield.

Een jaar geleden hadden Pearl en ik in het noorden van de Rocky Mountains aangemeerd bij een dorpje dat diep tussen de bergen lag. We zagen er vervallen winkelpuien en stoffige wegen. Overal lag afval. Het was een van de bedrijvigste dorpjes die ik tijdens mijn omzwervingen had gezien. Mensen haastten zich heen en weer over de hoofdweg, die werd geflankeerd door kramen en kooplieden. We liepen langs een kraam vol bijeengeraapte spullen die vóór de overstroming de berg op waren gedragen. Melkpakken met benzine en kerosine, sieraden die konden worden omgesmolten, een kruiwagen, blikjes eten, vishengels en bakken met kleding.

De kraam ernaast verkocht spullen die ná de overstroming gevonden of vervaardigd waren: planten en zaden, aardewerken potten, kaarsen, een houten emmer, flessen alcohol van de plaatselijke stokerij, messen die door een smid waren gemaakt. Er lagen ook zakjes kruiden met schreeuwerige opschriften: WITTE WILGENBAST TEGEN KOORTS! ALOË VERA TEGEN BRANDWONDEN!

Sommige artikelen vertoonden roestplekken en zagen eruit of ze onder water hadden gelegen. Kooplieden betaalden mensen om in ondergelopen huizen te zoeken naar goederen die niet voor de overstroming waren meegegraaid en nog niet volledig waren verrot. Een schroevendraaier met een laag roest erop, een zwaar beschimmeld kussen met gele vlekken.

Het kraampje aan de overkant verkocht alleen maar doosjes mu-

nitie en potjes medicijnen waarvan de houdbaarheidsdatum was verstreken. Aan weerszijden van het kraampje bewaakten vrouwen met machinegeweren de koopwaar.

Ik had mijn hele visvangst in een ransel gestopt en hield de schouderriem vast toen we over de hoofdweg naar de handelspost wandelden. Aan mijn andere hand liep Pearl. Haar rode haar was zo droog dat het bij de wortels begon af te breken. Haar huid was schilferig en lichtbruin – niet van de zon, maar omdat ze scheur- buik begon te krijgen. Ik moest mijn vis ruilen voor fruit en betere visspullen.

Bij de handelspost keerde ik mijn tas om op de toonbank, waarna het onderhandelen begon. De winkelierster was een gezette, donkerharige vrouw zonder ondertanden. Het loven en bieden begon en uiteindelijk kreeg ik voor mijn zeven vissen een sinaasappel, garen, visdraad en een plat brood. Nadat ik mijn spullen in mijn tas had gestopt, legde ik de foto's van Row op de toonbank en vroeg ik de vrouw of ze haar had gezien.

De vrouw leek even te aarzelen en staarde naar de foto's. Toen schudde ze langzaam haar hoofd.

'Weet u het zeker?' vroeg ik. Ik was ervan overtuigd dat haar aarzeling betekende dat Row haar bekend voorkwam.

'Hier ziet geen enkel meisje er zo uit,' antwoordde ze met een zwaar accent. Daarna ging ze verder met het verpakken van mijn vis.

Pearl en ik liepen over de hoofdstraat terug naar de haven. Ik nam me voor om bij alle boten een kijkje te nemen. In dit dorp liepen zo veel mensen dat Row hier best kon zijn zonder dat de winkelierster haar had gezien. Pearl en ik liepen hand in hand en trokken ons los van de kooplui, die ons vanachter hun kraampjes bij de arm probeerden te pakken en ons nariepen: 'Verse citroenen! Kippeneieren! Triplex voor de helft van de prijs!'

In de verte zag ik een meisje met lang donker haar en een blauwe jurk.

Ik stond abrupt stil en staarde naar haar. Dat was de jurk van Row; ik herkende het paisley, de ruches aan de zoom en de klokmouwen. De wereld werd platter, de lucht was opeens ijl geworden. Vlak bij mijn elleboog probeerde een opdringerige verkoper zijn brood aan me te slijten, maar zijn stem leek van heel ver weg te komen. Ik bleef naar het meisje kijken en voelde een blijde, opgewonden kriebel in mijn bloed.

Ik rende over het pad naar haar toe en trok Pearl aan haar hand achter me aan. In mijn haast stootte ik een handkar met fruit om. De oceaan vlak achter de haven leek wel kristalblauw, opeens fris en brandschoon.

Ik greep het meisje bij de schouder en draaide haar naar me toe. 'Row!' Ik verheugde me er al op om haar te zien en te omhelzen.

Een totaal ander gezicht keek me onvriendelijk aan.

'Blijf van me af,' hoorde ik het meisje mompelen. Ze trok haar schouder onder mijn hand vandaan.

'O, neem me niet kwalijk.' Ik zette een stap naar achteren.

Het meisje snelde weg en keek nog even ongerust om naar mij.

Te midden van alle bedrijvigheid en dwarrelende stofwolkjes bleef ik roerloos staan. Pearl draaide haar gezicht naar mijn heup en hoestte.

Het is iemand anders. Ik herhaalde het zinnetje in mijn hoofd en probeerde me met deze nieuwe werkelijkheid te verzoenen. Ik verzette me tegen mijn teleurstelling. Je vindt haar wel. Rustig maar, je vindt haar wel, bleef ik als een mantra in mijn hoofd herhalen.

Iemand gaf me een harde duw en trok mijn tas van mijn schouder. Pearl viel op de grond. Ik dreigde mijn evenwicht te verliezen en moest steun zoeken bij een kraampje met tweedehands autobanden.

‘Hé!’ schreeuwde ik naar de vrouw die nu over de hoofdstraat wegrende en achter een kraampje met rollen stof verdween. Ik holde achter haar aan, sprong over een handkarretje met kuikens en moest uitwijken voor een bejaarde man met een wandelstok.

Ik rende rondjes en keek om me heen of ik de vrouw ergens zag. Mensen liepen af en aan alsof er niets was gebeurd. Ik werd misselijk van die werveling van stemmen en lijven om me heen. Voor mijn gevoel bleef ik een eeuwigheid zoeken. De zon begon aan kracht te verliezen en wierp lange schaduwen over de grond. Ik rende en tuurde om me heen tot ik bijna door mijn knieën zakte. Vlak bij de plaats van het incident kwam ik tot stilstand. In de verte zag ik Pearl, die was opgekrabbeld en naast het kraampje met de banden was blijven staan.

Tussen al die mensen en kraampjes kon ze mij niet meer vinden, en ze keek angstig en met een trillende kin om zich heen. Met haar ene hand hield ze haar arm vast, alsof ze zich bij de val had bezeerd. Ze zag er verloren uit en had al die tijd op me staan wachten, hopen dat ik terug zou komen. Het enige waar ik die dag trots op was geweest, was dat ik fruit voor haar in mijn ransel had. Dat fruit was voor mij het enige tastbare bewijs geweest dat ik goed voor haar zorgde.

Toen ik haar zo zag staan, zakte alle energie uit me weg en kon ik wel huilen. Als ik wat alerter was geweest en me niet had laten afleiden, had de dievegge de tas nooit zo makkelijk van mijn schouder kunnen trekken. Vroeger was ik altijd behoedzaam en oplettend geweest. Nu had ik me laten afstompen door mijn verdriet. De hoop dat ik Row zou vinden, viel inmiddels eerder onder waanzin dan onder optimisme.

Langzaam werd het me duidelijk waarom de blauwe jurk me zo bekend was voorgekomen en me als een stomp in de maag had getroffen. Ja, Row had precies zo’n jurk gehad, maar die had Jacob

niet meegenomen toen hij haar van me afpakte. Na hun vertrek had ik die jurk namelijk in de ladekast in haar slaapkamer gevonden. Ik had er dagenlang mee geslapen. Ik had mijn gezicht in haar geur begraven en de stof steeds weer vastgepakt. Het kledingstuk was in mijn geheugen blijven zitten omdat het bij mij was achtergebleven, niet omdat ze er elders in kon rondlopen. Het drong nu ook tot me door dat ze inmiddels veel ouder was geworden en veel te groot zou zijn voor die jurk. Ze was gegroeid. Eigenlijk wist ik dat wel, maar in mijn hoofd was ze een vijfjarig meisje met grote ogen en een twinklend giecheltje gebleven. Zelfs als ik haar nu tegenkwam, wist ik niet of ik mijn dochter wel onmiddellijk zou herkennen.

Het wordt allemaal te veel, bedacht ik. Het is vreselijk om bij elke handelspost teleurgesteld te worden omdat niemand haar heeft gezien en me niets over haar kan vertellen. Als Pearl en ik een toekomst in deze wereld willen, moet ik me enkel op ons tweetjes concentreren. Verder moet ik me voor alles en iedereen afsluiten.

En dus stopten we onze zoektocht naar Row en Jacob. Soms vroeg Pearl waarom we niet meer zochten, en dan vertelde ik haar de waarheid: ik kon het niet meer opbrengen. Ik had het gevoel dat Row en Jacob nog in leven waren, maar ik begreep niet waarom ik dan niets over hen te weten kwam in de overgebleven dorpjes die te midden van al dat water veilig tegen de hoge berghellingen aan lagen.

Nu zwierven we rond en had ons bestaan geen enkel doel meer. Alle dagen waren eender en vloeiden onzichtbaar over in de volgende, als een rivier die overgaat in de oceaan. Elke nacht luisterde ik klaarwakker naar de ademhaling van Pearl, het gestage ritme van haar lichaam. Ik wist dat zij mijn anker was. Elke dag was ik bang dat we het doelwit van piraten zouden worden, of dat we zouden

verhongerden omdat we geen vis meer vingen. Ik ging kopje-onder in mijn nachtmerries en greep in het donker naar Pearl, waardoor we allebei wakker schrokken. Het was een aaneenschakeling van angsten, met hier en daar een sprankje hoop dat ik in de kieren ertussen wrikte.

Ik sloot de krabbenvallen af en liet ze tot een diepte van twintig meter in het water zakken. Toen ik mijn blik over de kust liet dwalen, werd ik overvallen door een vreemd, angstig gevoel. De kust bestond uit moerasland en was bezaaid met donkere grassen en struiken. Een stukje verder landinwaarts groeiden bomen op een dichtbeboste berghelling. Ook boven de oude boomgrens groeiden inmiddels bomen, vooral jonge peppels, wilgen en esdoorns. Achter de bocht in de kust lag een kleine baai, waar handelaren soms voor anker gingen of waar zeerovers op de loer lagen. Ik had de tijd moeten nemen om de baai te verkennen en te verifiëren of het eiland wel verlaten was. Als je eenmaal aan land was, kon je nooit snel ontsnappen, zoals op het water. Ik zette mijn kiezen op elkaar en vermande me. We moesten op het land naar zoet water gaan zoeken, want anders zouden we het geen dag langer volhouden.

Pearl volgde mijn blik toen ik de kust afspeurde.

‘Dit lijkt op de kust met die mensen,’ zei ze. Haar opmerking stak.

Ze praatte al dagen over een stel zeerovers die we waren gepasseerd. We hadden gezien dat ze in de verte een boot overvielen, maar wij waren snel weggezeild. Ik had me bedrukt en schuldig gevoeld toen de wind ons wegvoerde, en Pearl vond het afschuwelijk dat we die mensen niet te hulp waren geschoten. Ik deed mijn best om haar weer uit te leggen dat we zo min mogelijk contact met anderen moesten hebben. Ondanks die rationele uitleg was ik echter bang dat mijn hart was gekrompen toen de waterspiegel

steeg, en dat ik was volgelopen met paniek toen het water de aarde overspoelde. De paniek overstemde alles en scherpte mijn hart aan tot een hard, klein voorwerp dat ik zelf niet herkende.

‘Hoe hadden wij nu een schip vol piraten moeten aanvallen?’ vroeg ik. ‘Dat overleeft niemand.’

‘Je hebt het niet eens geprobeerd. Het kon je niks schelen!’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het kon me meer schelen dan je denkt, maar daar kan ik niet altijd naar handelen.’ Ik wilde zeggen dat ik geen energie meer had. Misschien was het maar goed dat ik Row niet had gevonden. Misschien wilde ik niet weten wat ik allemaal zou doen om haar weer bij me te hebben.

Pearl zei niets, en daarom voegde ik eraan toe: ‘Iedereen moet nu voor zichzelf zorgen.’

‘Ik vind jou niet lief,’ zei ze. Ze ging met haar rug naar me toe zitten.

‘Dat hoeft ook niet,’ snauwde ik. Ik deed mijn ogen dicht en kneep in mijn neusbrug.

Ik ging naast haar zitten, maar ze wilde me niet aankijken.

‘Heb je vannacht die nare droom weer gehad?’ Ik deed mijn best om lief en zacht te klinken, maar ik hoorde mijn gespannen ondertoon.

Ze knikte en kneep het bloed vanaf de achterkant van de slang naar het gat waar zijn kop had gezeten.

‘Ik zorg wel dat zoiets ons niet overkomt. Wij blijven bij elkaar. Altijd,’ zei ik. Toen ik haar krullen uit haar gezicht streek, zag ik haar mondhoeken heel flauwtjes omhooggaan.

Ik stond op en keek in ons watervat. Bijna leeg. We werden omringd door water, maar hadden niets te drinken. Ik had hoofdpijn van de uitdroging en de randjes van mijn blikveld werden minder scherp. Doorgaans regende het om de dag en was de lucht vochtig, maar nu was het al een poosje droog. We moesten bergbeekjes zoe-

ken en water koken. Ik vulde Pearls leren waterzak met ons laatste beetje water en gaf hem aan haar.

Ze liet de koploze slang voor wat hij was en woog het water op haar hand. ‘Je hebt mij alles gegeven,’ zei ze.

‘Ik had al wat gedronken,’ loog ik.

Pearl staarde naar me en wist dat ik loog. Al kon ik dingen voor mezelf verbergen, haar kon ik niets wijsmaken.

Ik maakte mijn mes aan mijn riem vast, en Pearl en ik zwommen naar de kust. We namen onze emmers mee om later naar schelpdieren te graven. Ik was bang dat het kustgebied te nat zou zijn voor schelpdieren, en we strompelden door het moeras tot we wat verder naar het zuiden een droger plekje vonden, beschenen door de warme zon. Overal op de modderige vlakte waren piepkleine gaatjes te zien. We begonnen met stukjes wrakhout te graven, maar na een paar minuten gooide Pearl haar stokje weg.

‘We vinden toch niks,’ mopperde ze.

‘Nou, dan graaf je niet,’ reageerde ik bits. Mijn armen en benen waren zwaar van vermoeidheid. ‘Ga dan maar op de berghelling een beekje zoeken. Let goed op plaatsen waar wilgen groeien.’

‘Ik weet waar ik op moet letten.’ Ze draaide zich om en deed een onhandige poging de berg op te rennen. Het arme kind had de deining van de zee nog in haar benen en zette haar voeten te zwaar neer, waardoor haar lichaam heen en weer zwaaide.

Ik bleef graven en maakte stapeltjes modder om me heen. Ik raakte een schelp en gooide het schelpdier in mijn emmer. Boven het geluid van de wind en de golven uit dacht ik achter de ronding van de berg stemmen te horen. Ik ging op mijn hielen zitten en spitste mijn oren. Mijn ruggengraat verstrakte, en ik spande me in om iets op te vangen, maar het bleef stil. Aan land dacht ik altijd dingen op te merken die er niet waren: ik hoorde liedjes als er geen muziek was, of zag grootvader lopen terwijl hij allang dood was.

Zodra ik op het land was, was het alsof ik terugging naar het verleden en alles wat daarbij hoorde.

Ik leunde naar voren en groef met mijn handen in de modder. Met een harde tik viel er weer een schelpdier in mijn emmer. Ik had net een derde gevonden toen ik een korte, scherpe kreet hoorde. Ik verstijfde, keek op en zocht met mijn ogen in het landschap naar Pearl.

H O O F D S T U K 2

Een paar meter boven me, vlak voor een groepje struiken en een steile rotswand, klemde een pezige man Pearl tegen zich aan. Hij drukte haar rug tegen zijn buik en hield een mes op haar keel. Pearl bleef roerloos staan. Haar ogen waren donker en gelaten, haar armen hingen slap langs haar lichaam, niet in staat om het mes bij haar enkel te pakken.

Op het gezicht van de man stond een dreigende, woeste blik. Mijn hartslag bonkte in mijn oren en ik stond langzaam op.

‘Meekomen,’ riep hij. Hij had een vreemd accent dat ik niet kon plaatsen, afgebeten en met een zware nadruk op de medeklinkers.

‘Oké.’ Ik liep naar hen toe en hief mijn handen op om hem te laten zien dat ik niets van plan was.

Toen ik bij hem kwam, zei hij: ‘Eén beweging en ze is er geweest.’ Ik knikte.

‘Ik heb een schip,’ zei hij. ‘Jullie kunnen mee als scheepsmaten. Laat je mes vallen.’

Paniek dreigde zich van me meester te maken toen ik mijn mes pakte en het naar hem toe gooide. Hij stak het ter hoogte van zijn middel weg en grijnsde naar me. Ik zag gaten op plaatsen waar tanden hadden moeten zitten. Zijn huid was roodbruin van de zon en zijn haar groeide in rossige plukken. Een tatoeage van een tijger strekte zich uit over zijn schouder. Piraten tatoeëerden de leden van hun bendes, vaak met een afbeelding van dieren. Ik kon me echter niet herinneren welke roversbende de tijger gebruikte.

‘Maak je maar geen zorgen, ik weet de weg. Die kant op.’

Ik volgde de man en Pearl over de berghelling naar de baai. Ruwe grassen krasten over mijn enkels en ik struikelde over een paar ste-

nen. De man haalde zijn mes van Pearls hals, maar bleef haar aan haar schouder vasthouden. Ik wilde naar voren springen en haar uit zijn greep rukken, maar zijn mes zou haar keel al hebben bereikt voordat ik haar kon bevrijden. Allerlei scenario's flitsten door mijn hoofd. Stel dat hij slechts één van ons wilde meenemen, of dat er aan boord van het schip te veel tegenstanders waren tegen wie we moesten vechten...

De man zei dat hij en zijn maten ergens in het noorden een kolonie hadden. Ik wenste dat hij zijn mond hield, want ik wilde nadenken. Er hing een veldfles aan zijn schouder, die ter hoogte van zijn heup heen en weer zwaaide. Ik hoorde vloeistof klotsen, en mijn dorst overstemde mijn angst. Mijn uitgedroogde mond snakke naar water, dus mijn vingers jeukten om de fles te pakken en de dop eraf te schroeven.

‘Het is belangrijk dat we nu nieuwe naties vormen. Belangrijk om...’ Hij stak zijn arm uit, alsof hij een woord uit de lucht kon plukken. ‘...orde te scheppen.’ Hij knikte, duidelijk tevreden met zichzelf. ‘Zo ging het in de oertijd ook, toen we nog in grotten woonden. Als de mensen geen orde scheppen, sterven we uit.’

Er waren wel meer bendes die nieuwe naties probeerden te stichten door van kust naar kust te varen. Op eilanden en in havens zetten ze militaire bases op, en ze vielen andere bases aan en maakten er koloniën van. De meeste bendes begonnen als een schip dat andere schepen veroverde, en vervolgens probeerden ze gemeenschappen op het land in bezit te nemen.

De man keek over zijn schouder naar mij. Ik sperde mijn ogen open en zorgde dat ik schaapachtig en eerbiedig naar hem knikte. We waren inmiddels bijna een kilometer van onze boot verwijderd. Toen we bij de bocht op de berghelling kwamen, werd het pad smal en moesten we langs een steile rotswand lopen. Ik speelde met de gedachte om Pearl beet te grijpen, van de rots te springen en naar

onze boot te zwemmen, maar de afstand was te groot in deze ruwe zee. Bovendien wist ik niet of we wel rechtstreeks in het water zouden belanden – het zou ook kunnen dat zich onderaan de klip rot-sen bevonden.

De man was inmiddels aan het vertellen over de voortplantingsschepen van zijn bende. Van vrouwen werd verwacht dat ze ongeveer elk jaar een kind baarden om de gemeenschap groter te maken. De groep wachtte tot een meisje geslachtsrijp was en bracht haar dan naar een voortplantingsschip. Vóór die tijd werd ze vastgehouden in een kolonie.

Bij het vissen was ik langs voortplantingsschepen gevaren, die te herkennen waren aan een witte vlag met een rode cirkel erop. Het was een vlag die andere boten waarschuwde uit de buurt te blijven. Omdat ziektes zich op het land snel verspreidden, redeneerden de rovers dat kleine kinderen op schepen veiliger zouden zijn. Vaak was dat ook zo, tenzij er op een schip een besmettelijke ziekte uitbrak die bijna iedereen het leven kostte. In dat geval bleef er een spookschip over, dat stuurloos rondreef tot het tegen een berg te pletter sloeg en naar de zeebodem zonk.

‘Ik weet wat je denkt,’ vervolgde de man, ‘maar wij, de Lost Abots, doen alles op de juiste manier. Je kunt geen natie bouwen zonder volk, zonder belastingen en zonder mensen die zorgen dat die belastingen worden betaald. Daardoor kunnen we veranderen en al onze zaken op orde krijgen. Is dit jouw dochter?’

Geschrokken schudde ik mijn hoofd. ‘Ik heb haar een paar jaar geleden op een kust aangetroffen.’ Als hij dacht dat we geen familie waren, zou hij ons niet meteen van elkaar willen scheiden.

De man knikte. ‘Ik snap het, ik snap het. Zulke kinderen komen van pas.’

De wind veranderde van richting toen we om de berg heen liepen. Inmiddels hoorden we stemmen vanuit de baai, geluiden van

een scheepsbemanning die aan het werk was.

‘Je lijkt op een meisje in een van onze koloniën,’ zei de man tegen mij.

Ik luisterde nauwelijks naar zijn woorden. Als ik nu naar voren sprong, kon ik zijn rechterarm pakken. Dan kon ik die snel naar zijn rug draaien en mijn mes onder zijn riem vandaan trekken.

Hij stak zijn hand uit en raakte Pearls haar aan. Mijn maag verkrampte. Om zijn pols droeg hij een gouden kettinkje met een hanger van donker slangenhout eraan. Op het hangertje was een afbeelding van een kraanvogel uitgesneden. Het was de ketting van Row. Grootvader had die hanger voor haar gemaakt in de zomer dat we naar de kraanvogels waren gaan kijken. De enige kleur op de afbeelding was het rode verfstipje dat hij tussen de ogen en de snavel van de kraanvogel had gezet.

Ik bleef staan. ‘Hoe kom je daaraan?’ vroeg ik. Het bloed suisde in mijn oren en mijn lichaam gonsde als de vleugels van een kolibrië.

Hij keek naar zijn pols. ‘Dat meisje over wie ik het net had. Lief kind. Het verbaast me dat ze het tot nu toe heeft gered. Ze lijkt veel zwakker dan ze is...’ Hij gebaarde met zijn mes naar de baai. ‘Kom, we hebben niet de hele dag de tijd.’

Ik dook op hem af en haalde met mijn voet zijn rechterbeen onderuit. Hij struikelde en ik ramde met mijn elleboog op zijn borstkas, waardoor hij geen lucht meer kon krijgen. Ik stampte op de hand waarmee hij zijn mes vasthield, graaide het wapen uit zijn greep en zette het op zijn borst.

‘Waar is ze?’ wilde ik weten. Mijn stem was nauwelijks meer dan hees gefluister.

‘Mam...’ zei Pearl.

‘Kijk jij maar de andere kant op,’ zei ik. ‘Waar is ze?’ Ik drukte het mes nog dieper tussen zijn ribben, waardoor de punt zijn huid

binnendrong. Hij klemde zijn kiezen op elkaar en er verschenen zweetdruppeltjes op zijn slapen.

‘The Valley,’ bracht hij hijgend uit. ‘Ze is in The Valley, een nederzetting.’ Zijn blik flitste naar de baai.

‘En haar vader?’

Niet-begrijpend fronste de man zijn wenkbrauwen. ‘Ze had geen vader bij zich. Die zal wel dood zijn.’

‘Wanneer was dat? Wanneer heb je haar gezien?’

De man kneep zijn ogen stijf dicht. ‘Weet ik niet meer. Een maand geleden, misschien? We zijn meteen daarna hierheen gekomen.’

‘Is ze daar nog?’

‘Toen ik wegging wel. Nog niet oud genoeg...’ Zijn gezicht vertrok en hij probeerde op adem te komen.

Hij had bijna gezegd dat ze nog niet oud genoeg was voor het voortplantingsschip.

‘Heb jij iets met haar uitgehaald?’

Zelfs onder deze omstandigheden gleed er een voldane blik over zijn gezicht, en zijn ogen kregen een bepaalde glans. ‘Ze stribbelde nauwelijks tegen,’ zei hij.

Ik ramde het mes helemaal tot aan het handvat in zijn lijf. Vervolgens trok ik het eruit om hem als een vis te ontweien.